

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **L.C.H., spol. s r.o.**, se sídlem Poláčkova 20, Ústí nad Labem, zastoupeného Mgr. Jakubem Kučerou, advokátem se sídlem Mírové náměstí 3428/5A, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2006, č. j. 00986/06-1700, o porušení rozpočtové kázně, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 10. 2007, č. j. 15 Ca 94/2006 – 36, ve znění opravného usnesení ze dne 20. 11. 2007, č. j. 15 Ca 94/2006 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Jakuba Kučery, advokáta se sídlem Mírové náměstí 3428/5A, Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 28. 2. 2006, č. j. 00986/06-1700, a platební výměr Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „finanční úřad“) ze dne 21. 6. 2005, č. j. 130653/05/214980/6373, č. 17/D/2005, a věc byla vrácena stěžovateli k dalšímu řízení. Zmíněným platebním výměrem byl obchodní společnosti L.C.H., spol. s r.o. (dále jen „žalobce“) uložen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 240 000 Kč. Toto porušení podle stěžovatele spočívalo v neobsazení tří zřízených pracovních míst zaměstnanci nejpozději do 1. 4. 2001, v uzavření pracovního poměru na dobu určitou s jedním zaměstnancem namísto plného pracovního úvazku na dobu neurčitou a dále ve včasném nenahlášení změny adresy provozovny ze strany stěžovatele,

to vše v rozporu s dohodou o zřízení společensky účelných pracovních míst ze dne 6. 3. 2001, č. LTA-S-56/2001 (dále jen „Dohoda“).

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Dle jeho názoru podmínka „zřídit a obsadit pracovní místo nejpozději do 1. 4. 2001“ znamená, že do dne 1. 4. 2001 musel existovat pracovní poměr. Podepsáním pracovních smluv dne 28. 3. 2001 byl sice učiněn srozumitelný projev vůle o tom, že pracovní místa byla zřízena, avšak pokud nedošlo ke skutečnému nástupu zaměstnanců do zaměstnání, nevznikl pracovní poměr a místa nebyla obsazena. Skutečnost, že den 1. 4. 2001 připadl na neděli a stěžovatel měl stanovený pracovní týden od pondělí do pátku, nelze zohlednit v tom, že pracovní poměr v předmětném případě vznikl až dne 2. 4. 2001. V případě nenahlášení změny adresy provozovny se pak jednalo o porušení jedné ze závazných podmínek Dohody. Zřízení pracovních míst bylo úzce svázáno s adresou provozovny, protože místem výkonu práce všech zaměstnanců u zřizovaných pracovních míst bylo město Litoměřice, stejně jako adresa provozovny. Neoznámení změny jejího sídla mohlo způsobit problémy s případnou kontrolou nebo namátkovým místním šetřením. Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že veškerý kontakt finančního úřadu a žalobce probíhal naprosto bezproblémově přes adresu sídla žalobce, která se nijak neměnila, a nikoliv právě přes její provozovnu.

Žalobce ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti konstatuje, že stěžovatel neuvedl na podporu svého názoru žádné (tj. ani žádné nové) argumenty, na základě kterých by dovozoval nesprávnost napadaného rozsudku krajského soudu. Plně se proto odvolává na svou argumentaci uvedenou v žalobě a zejména na odůvodnění rozsudku krajského soudu, se kterým se ztotožňuje.

Ze správního spisu stěžovatele Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 6. 3. 2001 byla mezi Úřadem práce v Litoměřicích a žalobcem uzavřena dohoda o zřízení společensky účelných pracovních míst č. LTA-S-56/2001. Jejím předmětem bylo vytvoření pracovních míst pro uchazeče o zaměstnání evidované na úřadu práce. Žalobce se v této dohodě mimo jiné v článku II, bodu 1. zavázal „*zřídit a obsadit nejpozději do 1. 4. 2001 níže uvedená pracovní místa a zachovat je po dobu 24 měsíců...*“. Název profese byl specifikován jako lešenář, jednalo se o tři pracovní místa. V článku II, bodu 5 byla zakotvena povinnost žalobce „*oznamovat úřadu práce neprodleně písemně veškeré změny, které mohou ovlivnit plnění této dohody, nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy změna nastala*“. Úřad práce se na druhé straně zavázal poskytnout žalobci potřebnou součinnost při vyhledávání vhodných pracovníků z řad uchazečů o zaměstnání a dále poskytnout mu dotaci v celkové výši 240 000 Kč. Dohoda byla změněna dvěma dodatky. V prvním z nich, ze dne 14. 3. 2001, byl rozšířen předmět možného použití dotace, ve druhém, ze dne 10. 6. 2002, pak změněna adresa provozovny žalobce.

Finanční úřad u žalobce provedl kontrolu skutečností rozhodných pro stanovení povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 2 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová

pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 218/2000 Sb.“), u poskytnuté dotace. Tato kontrola byla zahájena ústním jednáním dne 16. 3. 2005 a jejím výsledkem byla zpráva o výsledku kontroly projednaná při ústním jednání dne 13. 6. 2005. V této zprávě finanční úřad konstatoval porušení podmínek stanovených Dohodou, spočívající mimo jiné i v tom, že žalobce tři zřízená pracovní místa obsadil zaměstnanci dne 2. 4. 2001, tedy po termínu určeném v Dohodě, dále, že změnil adresu provozovny a tuto změnu oznámil později, než bylo v Dohodě ujednáno. Procesním vyústěním uvedených závěrů bylo vydání platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb. Žalobce proti platebnímu výměru podal odvolání, které však stěžovatel zamítl, neboť se ztotožnil s důvody finančního úřadu.

Žalobce rozhodnutí o odvolání napadl žalobou u krajského soudu. Ten se s některými námitkami žalobce neztotožnil a zamítl je. Považoval však za důvodné námitky, dle nichž žalobce včas zřídil a obsadil pracovní místa, a že včasné nenahlášení změny adresy provozovny nepředstavuje porušení článku II, bodu 5. Dohody. Dle názoru krajského soudu Dohoda nezakotvovala povinnost žalobce, aby k vytvořeným pracovním místům vznikly v dané lhůtě též pracovní poměry. V Dohodě nevhodně užitý neurčitý pojem „obsazení pracovního místa“, který není v právních předpisech definován, nelze vykládat k tíži příjemce dotace a ztotožňovat jej s pojmem „vznik pracovního poměru“, popř. „1. den nástupu do zaměstnání“, jak učinil finanční úřad a též stěžovatel. V otázce změny adresy provozovny krajský soud poukázal na nutnost přihlížet ke konkrétním skutkovým okolnostem případu, především k tomu, že mezi údaji obsaženými v záhlaví Dohody byla uvedena nejen adresa provozovny žalobce, ale i adresa jeho sídla. Veškerý kontakt finančního úřadu a žalobce přitom probíhal naprosto bezproblémově přes adresu sídla žalobce, která se nijak neměnila, a nikoliv přes jeho provozovnu. Z výše uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí stěžovatele a platební výměr finančního úřadu zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Opravným usnesením ze dne 20. 11. 2007 krajský soud následně opravil ve výroku I. označení rozhodnutí stěžovatele.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Obsahově námitky tomuto určení odpovídají. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 35/1997 Sb., kterou se stanoví podrobnosti zřizování společensky účelných pracovních míst a vytváření veřejně prospěšných prací, *úřad práce může zaměstnavateli v souvislosti se zřizováním účelných pracovních míst poskytnout*

a) návratnou finanční výpomoc,

b) dotaci na úhradu mezd (platů) a jejich náhrad, včetně pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na všeobecné zdravotní pojištění (dále jen "dotace na mzdové náklady"),

- c) dotaci na úhradu úroků z úvěrů,
- d) jinou účelově určenou dotaci (dále jen "jiná dotace").

Podle odst. 2 téhož ustanovení *výše dotace nebo návratné finanční výpomoci podle odstavce 1 písm. a), c) a d) může činit na jedno účelné pracovní místo nejvýše 80 000 Kč v závislosti na předpokládaných nákladech na jeho zřízení.*

Dle § 44 odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb. je *porušením rozpočtové kázně*:

- a) *neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu,*
- b) *neoprávněné použití nebo zadržetí peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem,*
- c) *neprovedení odvodu příspěvkovou organizací podle § 53 odst. 6,*
- d) *neuložení odvodu zřizovatelem podle § 54 odst. 3,*
- e) *neprovedení odvodu stanoveného zřizovatelem příspěvkové organizací podle § 54 odst. 3,*
- f) *porušení ustanovení § 45 odst. 2 organizační složkou státu,*
- g) *neprovedení odvodu podle § 45 odst. 10 a § 52 odst. 4.*

Stěžovatel v postupu žalobce spatřuje porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, kvalifikoval je tedy jako neoprávněné použití peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu. Ustanovení § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb. definuje neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu (jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu), jako „jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity“.

Krajský soud na rozdíl od stěžovatele dospěl k závěru, že ve dvou sporných bodech Dohoda, na základě které byly příslušné prostředky poskytnuty, porušena nebyla, a proto nelze potvrdit závěr stěžovatele o porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b), ve spojení s § 3 písm. e), zákona č. 218/2000 Sb. Klíčovou otázkou pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je tak právní posouzení, zda postupem žalobce byla porušena Dohoda z důvodu včasného neobsazení pracovních míst či opožděným nahlášením změny adresy provozovny žalobcem.

K oběma otázkám Nejvyšší správní soud nejprve v obecné rovině poukazuje na náleží Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 283/96, publikovaný pod č. 111/1996 Sb. nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž Ústavní soud dospěl k závěru, že „pokud neurčitost konkrétního procesního ustanovení právního předpisu implikuje různé interpretace jeho obsahu, nelze přijmout tu, jež je k tíži dotčených účastníků řízení. ... Jestliže procesní právní úkony účastníků řízení obsahují zjevnou nesprávnost, nutno účastníkům řízení dát příležitost ji odstranit. Opakem tohoto postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, nebo nepřiblížení ke smyslu a účelu právní úpravy a tím dotčení smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práva a svobod.“. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2008, č. j. 11 Ca 371/2006 – 55, „právní předpisy upravující podmínky pro čerpání dotace musí být formulovány tak, aby příjemcům finančních prostředků byly již v době jejich čerpání zřejmé podmínky, za nichž na poskytnuté prostředky vzniká nárok. Je nepřijatelné, aby teprve v řízení o povinnosti vrátit neoprávněně čerpané finanční prostředky (§ 22 odst. 2 zákona

č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů) bylo příjemci těchto prostředků kladeno k tíži, že z daných předpisů nelze dovodit jednoznačný závěr, za jakých podmínek měly být finanční prostředky poskytnuty.“

Po materiální stránce se pak jeví být případným především odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, jenž se opírá o následující závěry: „V situaci, kdy dochází ke sporu o výklad určitého ustanovení, a to zejména pokud důsledkem jednoho z výkladů má být uložení sankce, se nelze spokojit pouze s jazykovým (gramatickým) výkladem právních předpisů a uplatňovat výhradně formalistický přístup k posouzení řešené otázky... Sankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Klíčovou pro posouzení věci je tak skutečnost, zda daňový subjekt poskytnuté prostředky použil na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu, tedy zda sporná úhrada odpovídala již provedenému věcnému plnění či nikoliv.“

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tvrzením krajského soudu, že pojem „obsazení pracovního místa“ není v právních předpisech definován. Je však možno poukázat na ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), platného ke dni podpisu Dohody, ve kterém je tento pojem použit v následujícím smyslu: „... zaměstnavatel oznamuje do pěti kalendářních dnů příslušnému úřadu práce volná pracovní místa a jejich charakteristiku a neprodleně, nejpozději do pěti kalendářních dnů, oznamuje i obsazení těchto míst. Volnými pracovními místy se rozumí nově vytvořená nebo uvolněná pracovní místa, na která zaměstnavatel zamýšlí získat zaměstnance.“ Definice volných pracovních míst byla doslovně převzata i do nyní platného zákona o zaměstnanosti, zákona č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Pokud se volnými pracovními místy rozumí nově vytvořená nebo uvolněná pracovní místa, na která zaměstnavatel zamýšlí získat zaměstnance, pak a contrario obsazenými pracovními místy je třeba rozumět pracovní místa, na která zaměstnavatel již zaměstnance získal. Přestože ani termín „místa, na která zaměstnavatel zamýšlí získat zaměstnance“ není jednoznačný a přesný, v kontextu s citovaným ustanovením by byl zjevně velmi rozšiřujícím výklad, dle kterého by za volná pracovní místa byla považována taková, o nichž již zaměstnavatel uzavřel pracovní smlouvu, ale ještě nenastal den nástupu dotyčného pracovníka do zaměstnání, který je dnem vzniku pracovního poměru. Vzhledem k tomu, že úřad práce, se kterým žalobce Dohodu uzavřel, se při své činnosti řídí především zákonem o zaměstnanosti, je z jeho strany dodržením zásady zákonnosti, aby pojmy tímto úřadem použité v Dohodě byly interpretovány stejně jako v zákoně o zaměstnanosti.

Právní názor stěžovatele, dle něhož pracovní poměr nevzniká uzavřením pracovní smlouvy, ale dnem skutečného nástupu do práce, vychází z ustanovení § 33 odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce (platného do 1. 1. 2007), jehož výklad nezbuzuje žádné pochybnosti. Je však nutno zdůraznit, že úřad práce v textu Dohody nepoužil v souvislosti se lhůtou 1. 4. 2001 termín „vznik pracovního poměru“, který by byl jednoznačný, ale již zmíněný neurčitý pojem „obsazení pracovního místa“. Přestože je předmětný dokument označen jako „Dohoda“, je možno konstatovat, že jeho text je tvořen správním orgánem poskytujícím finanční prostředky a je logické předpokládat, že povinnosti, jimiž je budoucí poživatel dotace vázán, formuluje též tento správní orgán.

Pokud zvolí při stanovení povinností neurčité právní pojmy, které nemají jednoznačnou zákonnou definici, musí následně unést i případné negativní důsledky, vyplývající z již ustálené zásady (viz výše citovanou judikaturu Ústavního a Nejvyššího správního soudu), dle které nelze neurčitost právního pojmu v dohodě o poskytnutí prostředků klást k tíži příjemci finančních prostředků.

V souladu s výše uvedenou interpretací ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 1/1991 Sb. má Nejvyšší správní soud za to, že k naplnění povinnosti „obsazení pracovního místa“ bylo dostatečné uzavření pracovních smluv mezi žalobcem jako zaměstnavatelem a zaměstnanci, k čemuž došlo ještě před uplynutím lhůty uvedené v článku II, bodu 1. Dohody. V podpisu pracovních smluv mezi žalobcem a zaměstnanci lze spatřovat úkon, jímž žalobce tyto zaměstnance získal. Takový výklad pak zohledňuje i skutečnost, že žalobce jako příjemce dotace prostředky použil v souladu s účelem, ke kterému byly poskytnuty. Při posouzení této námitky nelze též opomenout závěry vyplývající z výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, dle něhož uložení sankce dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb. nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Nejvyšší správní soud považuje námitku stěžovatele v tomto smyslu za nedůvodnou zvláště vzhledem ke skutkovým okolnostem případu, kdy pracovní místo bylo řádně vytvořeno a obsazeno, pracovní smlouvy byly podepsány 28. 3. 2001 a pracovníci nastoupili do pracovního poměru v pondělí 2. 4. 2001. Požadavek stěžovatele, že k jejich nástupu mělo dojít v neděli 1. 4. 2001, přestože neděle není v provozu žalobce pracovním dnem ale dnem pracovního klidu, je možno označit za formalistický.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů první námitku stěžovatele neshledal důvodnou.

Ohledně druhé z predestřených otázek se lze ztotožnit s názorem stěžovatele, že změna sídla provozovny žalobce a neoznámení této skutečnosti úřadu práce mohly způsobit problémy s případnou kontrolou nebo namátkovým místním šetřením. V Dohodě byla zakotvena povinnost žalobce „*oznamovat úřadu práce neprodleně písemně veškeré změny, které mohou ovlivnit plnění této dohody, nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy změna nastala*“. Je nepochybné, že i tato formulace povinnosti je obecná, není zde odkazováno konkrétně na změnu sídla žalobce, změnu místa výkonu dotčených zaměstnanců či přímo změnu adresy provozovny. Obdobná ustanovení lze v dohodách formulovat konkrétně, kasuisticky, čímž je precizně vyjádřena vůle smluvních stran, avšak je tím na druhou stranu omezena použitelnost takového ustanovení na rozličné situace, které v budoucnu mohou nastat. Lze proto zvolit obecnou formulaci, jíž je pamatováno na rozličnost a různorodost reality, pozitiva této možnosti jsou však podmíněna následnou povinností přesně interpretovat a aplikovat dané ustanovení na vzniklý stav, zde tedy přesně uvést, z jakého důvodu došlo k porušení plnění Dohody.

I zde je nutné připomenout již citované závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, dle něhož se v případě sporného výkladu určitého ustanovení nelze spokojit pouze s jazykovým výkladem a uplatňovat

výhradně formalistický přístup k posouzení řešené otázky. Vedle jazykového výkladu je třeba i jinými interpretačními metodami vyložit, zda konkrétní jednání či opomenutí ovlivnilo či neovlivnilo plnění sjednaného závazkového vztahu. V Dohodě totiž nebylo sjednáno oznamování veškerých změn, ale toliko těch, které mohou ovlivnit její plnění. Nejvyšší správní soud se v projednávané věci ztotožňuje s právním názorem vysloveným krajským soudem v napadeném rozsudku. Z předloženého správního spisu nejsou zjevné obtíže při kontaktování žalobce ze strany finančního úřadu. Rovněž sídlo žalobce se od jeho zápisu do obchodního rejstříku až do nynější doby nezměnilo. Stěžovatel účinně nezpochybnil neposkytnutí součinnosti ze strany žalobce jakožto příjemce dotace, ani nijak nedoložil, že mu žalobce neposkytl potřebnou součinnost. Změna provozovny byla nadto žalobcem nahlášena ve lhůtě cca 1 měsíce od jejího provedení, tedy sice nikoli ve lhůtě 5 dnů, avšak nikoliv s neúměrným zpožděním, které by mohlo způsobit narušení komunikace či nemožnost provedení kontrolních úkonů ze strany stěžovatele. Je nutno přihlédnout i k tomu, že změna sídla provozovny byla zjištěna na základě ohlášení žalobcem, nikoli úkonu úřadu práce či správce daně, což je potvrzením závěru, že k narušení komunikace nedošlo. S přihlédnutím k daným konkrétním skutkovým okolnostem proto Nejvyšší správní soud dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že změna adresy provozovny nemohla ovlivnit plnění Dohody.

Jestliže tedy krajský soud z uvedených důvodů zrušil žalobcem napadená rozhodnutí stěžovatele a finančního úřadu dle ustanovení § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s., postupoval zcela v souladu se zákonem.

Stěžovatel, který v řízení neměl úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Je naopak povinen zaplatit úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Uvedená částka přísluší zástupci žalobce za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna byla vypočtena dle ust. § 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu tak, že za úkon činí odměna 2100 Kč, a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty a doložil krajskému soudu osvědčení o registraci k dani, byla k přiznané odměně připočtena i příslušná daň z přidané hodnoty.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu